

ÉSZAK ÉS DÉL FELŐL „A KÍVÁNATOS FÖLDIG”

Március 14., szombat délután

Nem túl régen egy igazán impozáns helyszín elevededett meg előttem. Láttam óriási, gyönyörű kastélyokra hulló tűzgömböt, amely azonnal elpusztította őket. Hallottam, amint néhányan azt mondják: „Tudtuk, hogy Isten ítéletei eljönnek a földre, de nem tudtuk, hogy ilyen hamar.” Mások azt mondták: „Tudtátok? Akkor miért nem mondtátok el nekünk is? Mi nem tudtuk!” Mindenfelől efféle szavakat hallottam...

Nemsokára súlyos nehézségek támadnak a nemzetek között – olyan bajok, amelyek nem szűnnek meg, amíg Jézus el nem jön. Úgy kell összefognunk, mint soha azelőtt, szolgálva Őt, aki elkészítette királyi székét a mennyben, és aki mindenben uralkodni fog. Isten nem hagyja cserben népét, és erőnk abban rejlik, ha mi sem hagyjuk el Urunkat.

Isten ítéletei már elérték a világot. A háborúk, a háborúk hírei, a tűz és árvíz pusztításai világosan beszélnek arról, hogy a nyomorúságos idő, amely a történelem végéig egyre növekszik majd, igen közel van. Nincs vesztegetni való időnk. A világot háborús légkör hatja át. Dániel könyve 11. fejezetének jövendölései már szinte elérték végső beteljesedésüket. – *Maranatha*, 25. o.

Háborús szellem kavarja föl a világot. Dániel könyve 11. fejezetének jövendölései kis híján mind beteljesedtek. Rövidesen a jövendölésekben említett veszélyek jelenetei fognak lejátszódni.

„Íme, az Úr megüresíti a földet és elpusztítja azt, és elfordítja színét s elszéleszti lakóit... Mert áthágták a törvényeket, a rendelést megváltoztatták, megtörték az örök szövetséget. Ezért átok emészti meg a földet és lakolnak a rajta lakók... Megszűnt a dobok vidámsága, elcsön-desült az örvendezők zajgása, a citerának vidámsága megszűnt.” (Ésa 24:1–8) – *Bizonyágtételek*, 9. köt., 14. o.

Kit tekintünk hát minden nemzet uralkodójának? A mindenható Istent. Minden király, uralkodó és nemzet az Ő uralkodása és kormányzása alatt áll. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1081. o.

Sátán ténykedését kevésbé értik az emberek, mivel nem a szentség és tisztaság különbözteti meg azok életét és jellemét, akik magukat Krisztus szolgálóinak vallják. Az isteni dicsőség erejéhez mérten megerősített erőink által leszünk képesek ellenállni Sátán kísértésének. Lelkünk szemlélje Jézus Krisztus tisztaságát és semmihez sem fogható kedvességét. Lelki erő áll mindazok rendelkezésére, akik szeretnének ellenállni a kísértésnek, eleget tenni kötelességüknek, és akkor nem eshet csorba a lelkükön. Akik szükségét érzik, hogy a Szentlélek erősítse meg belső emberüket, azok tiszták maradnak. Az őszinte ima és az éberség segíti őket a kísértésben. Élő hittel kell ragaszkodnunk Jézus Krisztushoz. – *Bizonyágtételek a nemi életre, a házasságtörésre és a válásra vonatkozóan*, 87. o.

Március 15., vasárnap – Prófeciák Perzsiáról és Görögországról

Dániel ezt az imáját „Dáriusnak”, a méd uralkodónak „első évében” (Dn 9:1) mondta, akinek a hadvezére, Círusz elragadta Babilóniától az egyetemes uralom jogarát. Dáriushoz – akinek uralkodását a menny értékelte – Isten elküldte Gábiel angyalt, hogy támogassa és segítse (Dn 11:1). Dárius halála után – Babilon bukását követően mintegy két év múlva – Círusz lépett a trónra. Uralkodásának kezdete annak a hetven évnek a végét jelezte, amely akkor kezdődött, amikor Nabukodonozor az első héber csoportot hazájából, Júdeából Babilonba vitte. – *Próféták és királyok*, 556. o.

Az emberiség történelmét megörökítő krónikák úgy tüntetik fel, hogy a nemzetek fejlődése, birodalmak emelkedése és bukása az emberi akarat és vitézség függvénye, és az események alakulását nagymértékben az emberek hatalma, becsvágya és szeszélye határozza meg. Isten Igéje azonban félrehúzza a függönyt, és az emberi érdekek, hatalom és indulatok minden akciója és ellenakciója mögött, fölött és által meglátjuk a végtelen irgalmú Isten munkáját, aki csendben, türelmesen viszi véghez akaratát. – *Előtted az élet*, 173. o.

Minden, amit Isten a próféciái történelemben a múltra nézve meghatározott, be is következett; ami pedig még előttünk áll, az is be fog következni a megfelelő időben. Isten prófétája, Dániel, a saját helyén áll, és ugyanígy János. A Jelenések könyvében a Júda törzséből való oroszlán megnyitotta a próféciát tanulmányozók előtt Dániel könyvét, és így Dániel a saját helyén áll. Bizonyoságot tesz arról, amit az Úr látomásban feltárt előtte a nagy és ünnepélyes események kapcsán, amelyeket beteljesedésük küszöbén állva ismernünk kell.

A történelemben és a próféciában Isten Igéje felvázolja az igaz és a hamis között folytatott hosszadalmas harcot. A múlt eseményei meg fognak ismétlődni. Régi küzdelmek elevenednek meg, és új elméletek születnek szüntelen. De Isten népe, amely a próféciában való hit és annak beteljesülése szerint is részt vállalt az első, második és harmadik angyal üzenetének hirdetésében, tudja, hányadán áll. A finomított aranynál is értékesebb tapasztalat van mögötte. Sziklaszilárdan kell állnia, hogy kitartással kapaszkodhasson kezdeti bizodalmaiba a legvégéig. – *Szemelvények*, 2. köt., 109. o.

Isten hatalma nem csökkent. Erejét – láttam – ingyen adományozza, mint a régi időkben. Isten gyülekezete elvesztette hitét, hogy erőt igényeljen, hogy küzdjön, mint Jákób, kiáltva: „Nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz engem.” Kihalófélben az isteni áldások állhatatos igénylése. A hit, az életerős hit mindig felfelé emel Istenhez, a dicsőséghez. A hitetlenség viszont lehúzza a sötétségbe és halálba. – *Bizonyágtételek*, 1. köt., 144. o.

Március 16., hétfő – Prófeciák Szíriáról és Egyiptomról

Isten Igéje, akárcsak szerzőjének jelleme, titokzatos dolgokat is foglal magában, amelyeket véges lények sohasem értenek meg teljesen. Az Ige a teremtő Istenre irányítja gondolatainkat, aki „megközelíthetetlen világosságban lakik” (1Tim 6:16). Az Írás bemutatja Isten szándékait, amelyek felölelik az emberek történelmének valamennyi korszakát, amelyek csak az örökkévalóságban érik el beteljesedésüket. Az Isten kormányzásával és az ember sorsával összefüggő végtelen mélységű és fontosságú ismeretekre tereli a figyelmünket.

Titok a bűn világba jött, Krisztus testtétele, az újjászületés, a feláradás és sok más bibliai tárgy, amelyek túl mélyek ahhoz, hogy az

emberi gondolkodás teljesen felfoghassa. Isten elég bizonyítékot szolgáltatott a Szentírásban, hogy meggyőződhattunk annak isteni eredetéről. Nem szabad kételkednünk az Igében azért, mert nem értjük meg Isten gondviselésének minden titkát. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 699. o.

„Az Isten mélységét elérheted-é, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-é?” „Nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr! Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!” „Isten vagyok, és nincs hozzám hasonlatos. Ki megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, amik még meg nem történtek.” (Jób 11:7; Ésa 55:8–9; 46:9–10)

Még a próféták sem fogták fel a rájuk bízott kinyilatkoztatások súlyát, pedig nekik Isten a Lélek különleges világosságát adta. A kinyilatkoztatások mondanivalója korszakról korszakra tárult fel, mindig akkor, amikor Isten népének szüksége volt a bennük rejlő eligazításokra. – *A nagy küzdelem*, 343–344. o.

A mi Istenünk, aki megtartja szövetségét, a királyok Királyának mindenhatóságával egyesíti a szerető Pásztor szelídségét és gondoskodását. Hatalma korlátlan, és ez a biztos záloga annak, hogy beváltja a benne bízóknak tett ígéreteit. Megvannak az eszközei a nehézségek elhárítására, hogy megvédhesse azokat, akik neki szolgálnak, és tiszteletben tartják eszközeit. A szeretete annyival szárnyal túl minden más szeretetet, amennyivel magasabb az ég a földnél. Olyan szeretettel örködik gyermekei felett, ami mérhetetlen és örök.

A legsötétebb órákban, amikor minden vészjósló, bízzál Istenben! Véghez viszi akaratát, és mindent jól cselekszik – népe javára. Napról napra megújul erejük azoknak, akik szeretik és szolgálják Őt.

Isten minden segítséget meg akar és meg tud adni szolgálóinak, amire csak szükségük van. Felruházza őket a bölcsességgel, amit különféle szükségleteik megkívánnak. – *A nagy Orvos lányomán*, 481–482. o.

Március 17., kedd – Róma és a szövetség fejedelme

Az előző évszázadokban lefordították a Szentírást görög nyelvre, a Római Birodalomban általánosan használt nyelvre. Mindenütt éltek elszórtan izraeliták, s az eljövendő Messiásra irányuló várakozásukban

bizonyos mértékig a pogányok is osztoztak. Azok közt, akiket a zsidók pogányoknak neveztek, sokan helyesebben értelmezték a Messiásra vonatkozó szentírási jövendöléseket, mint Izráel tanítói. Voltak, akik a bűntől szabadító Megváltót várták az eljövendőben. Filozófusok igyekeztek behatóan tanulmányozni a héber rendtartás titkait, de a zsidók vakbuzgósága akadályozta a világosság terjedését. Mivel mindinkább elzárkóztak más nemzetektől, nem voltak hajlandók megosztani velük még azt a kevés ismeretet sem, amit a szimbolikus szertartásokról tudtak. Az igazi Tanítónak kellett eljönnie. Annak kellett világosságot derítenie a jelképek értelmére, akire az összes előkép mutatott.

A természetén keresztül, az előképek és jelképes szolgálatok útján, a pátriárkák és a próféták által Isten szólt e világhoz. Tanításait emberi nyelven kellett közölnie az emberiséggel. A szövetség Követének kellett megszólalnia. Az Ő hangjának kellett felcsendülnie az Ő templomában. Krisztusnak kellett eljönnie, hogy olyan Igéket szóljon, amelyek világosak és jól érthetők. Neki – az igazság szerzőjének – kellett elválasztania az igazságot az emberi kijelentések pelyvájától, ami hatástalanítja a tiszta üzenetet. Világosan meg kellett határoznia Isten kormányzatának elveit és a megváltás tervét. – *Jézus élete*, 33–34. o.

Krisztus a mi Megváltónk. Ő az Ige, aki testet öltött és közöttünk lakozott. Ő a forrás, amelyben megtisztulhatunk minden szennytől. Ő az értékes áldozat, amely az ember megbékélése érdekében be lett mutatva. A világegyetem, az el nem bukott világok, az elbukott világ és a gonoszok szövetsége – mindezek nem állíthatják, hogy Isten többet tehetett volna az ember megmentése érdekében. Isten irántunk tanúsított ajándékát és mélységes szeretetét soha senki sem múlhatja felül. Szolgálatának koronáját a Golgota képezi. Az ember feladata pedig az, hogy válaszoljon nagy szeretetére, fogadja el a nagy megváltást, amelyet az isteni áldás tett lehetővé. – *That I May Know Him*, 69. o.

Krisztus áll az igazi hitalapelv középpontjában. Az igazi vallás az Igéjében és a természetben található. Ő az örökélet reménysége számunkra. Az a tanár, aki Jézustól tanul, biztos horgonyra lel.

A Bibliában élénk van tárva mindaz, amit az emberi elme felfoghat. Ez képezi lelki táplálékunkat. Szemléljük Isten csodálatos műveit, ismételgessük gyermekeinknek a tanultakat, hogy ők is felfigyeljenek Isten hatalmára és magasztos voltára, kezének műveire.

Micsoda Istenünk van! Gondosan igazgatja birodalmát, és kerítést épített – a Tízparancsolatot –, amellyel alattvalóit óvja a bűn következményeitől. Országá törvényeinek tiszteletben tartásához Isten egészséget, boldogságot, békét és örömet ad gyermekeinek. Megtanítja nekik azt a tökéletes jellemet, amelyet csak az Ige ismerete által érhetnek el. – *Tanácsok szülőknak, tanároknak és tanulóknak*, 453–454. o.

Március 18., szerda – A következő hatalom

Amikor a hitetlenek elvetik Isten Igéjét, hűséges Kálebekre van szükség, akik hittel tesznek eleget feladataiknak. Nem kérkednek, és nem ingatja meg őket a rágalmazás. A hitetlen kémekek készen álltak Kaleb meggyilkolására, aki látta a követ a hamis hírt hozók kezében, de ez sem riasztotta el. Üzenete volt, és azt át is adta. Isten hűséges szolgálói ma is ugyanezt a lelkületet tanúsítják...

Amikor az emberek szorosán haladnak Krisztus oldalán, amikor Jézus lakozik szívükben hit által, akkor Isten parancsolatai iránt érzett szeretetük annak arányában növekszik, amilyen megvetést tanúsít a világ a szent rendelkezésekkel szemben...

A Jézus Krisztus parancsolatait megtartók, az igazság hívei még hallgatásukkal se hagyják jóvá a törvénszegés titkos bűnét. Soha ne szűnjenek meg hangoztatni a figyelmeztetést... Ne rejtjük el, ne tagadjuk le, ne álcázzuk az igazságot, hanem valljuk meg, és hirdessük bátran! – *Maranatha*, 239. o.

A protestánsok ma sokkal jobban kedvelik a katolicizmust, mint korábban. Azokban az országokban, ahol nem a katolicizmus a fő hatalmasság, és a pápisták engedékeny hangot ütnek meg, hogy befolyásra tegyenek szert, egyre nagyobb lesz a közömbösség azokkal a tantételekkel szemben, amelyek elválasztják a reformált egyházakat a pápai hierarchiától. A protestánsok körében egyre nagyobb súlya lesz annak a véleménynek, hogy a lényeges kérdésekben nem is különbözünk annyira, mint gondoltuk, és egy kis engedmény a részünkről közelebb fog vinni minket Rómához...

A pápaság védelmezői kijelentik, hogy az egyháznak csak a híre rossz. A protestáns világ pedig hajlandó elfogadni ezt az állítást. Sokan hangoztatják azt, hogy igazságtalan dolog a ma egyházát azokból a borzalmakból és ostobaságokból megítélni, amelyek a tudatlanság és

a sötétség századaiban jellemezték uralmát. A kor barbárságára fogják a római egyház egykori iszonyú kegyetlenségét, és azt bizonygatják, hogy a modern civilizáció hatása megváltoztatta felfogását...

Isten Igéje figyelmeztet a közelgő veszélyre. Ha a protestáns világ nem figyel erre, akkor fogja megtudni, mi Róma valódi célja, amikor már túl késő kimenekülni hálójából. Róma csendben nő hatalommá. Tanításai éreztetik befolyásukat a törvényhozó termekben, az egyházakban és az emberi szívekben. Titokban már építi büszke és maszszív tornyait, amelyekben korábbi üldözéseit megismétli. Lopva és alig észrevehetően növeli erejét, hogy készenlétben legyen, amikor ütésre emelheti kezét. Előnyhöz akar jutni, és ez már sikerült is neki. Nemsókára látni és érezni fogjuk, mi Róma igazi szándéka. Megvetésnek és üldözésnek teszi ki magát az, aki hisz és engedelmeskedik Isten Igéjének. – *A nagy küzdelem*, 563, 581. o.

Március 19., csütörtök – A végső események

Mi megértük az ezekben a versekben megjövendőlt időket. A vég ideje eljött, a próféták látomásairól lehullt a pecsét, ünnepélyes felhívásaik az Úr dicsőséges, küszöbön álló eljövetelére irányítják a figyelmünket.

A zsidók félreértelmezték, helytelenül magyarázták Isten szavát, ezért nem ismerték fel az Ő látogatásának idejét. A választott nép a neki szabott kegyelem utolsó drága éveit – Krisztus és apostolai szolgálatának éveit – az Úr követeinek elpusztítását célzó mesterkedésekkel töltötte. Földi becsvágakkal foglalatoskodtak, a lelki országot hiába ajánlották fel nekik. Ugyanígy van ez ma is. E világ királysága tölti be az emberek gondolatait, és nem veszik észre a jövendölések gyors teljességét, sem annak jeleit, hogy Isten országa rohamosan közeledik. – *Jézus élete*, 235. o.

Krisztus a mi egyedüli reménységünk. Isten minden napra készített győzelmeket népe számára... Mennyei ajándékai által az Úr bőbeségű erőforrásokat bocsátott gyermekei rendelkezésére. Földi szülő nem adhat gyermekének szent jellemet. Nem adhatja át saját jellemét. Bennünket azonban Isten megváltoztathat. Krisztus rálehel tanítványaira, és így szól: „Vegyetek Szentlelket!” Ez volt a menny nagy ajándéka. A Lélek által Krisztus saját szentségét adta. Erejével ruházta fel őket, hogy lelkeket nyerhessenek meg az evangélium számára. És attól

kezdve Krisztus lakozott képességeikben, Ő szólta szavaik által. Abban az előjogban volt részük, hogy tudták: egyikek lettek Ővele. Az Ő elveit vallották, és az Ő Lelkének vezetését kapták. Nem saját útjaikat követték, és többé nem szólták saját szavaikat. Mondandójuk megszentelt szívből fakadt, és szent ajkáról hangzott el. Többé nem éltek önző életet; Krisztus lakozott bennük... Azt a dicsőséget adta nekik, amellyel Ő és az Atya rendelkezett, hogy egyikek lehessenek Krisztussal Istenben. – *Isten fiai és leányai*, 294. o.

Az ember meg akarja-e ragadni az isteni hatalmat, elszántan és állhatatosan ellene fog-e állni az ellenfélnek, amint Krisztus példát mutatott neki, mikor a kísértés pusztájában szembeszállt vele? Isten nem mentheti meg őket akaratauk ellenére Sátán mesterkedéseinek hatalmából. Az embernek a maga emberi erejével is törekednie kell, Krisztus isteni hatalmától támogatottan ellenállni és győzni, bármi árat is kell fizetnie érte. Röviden, az embernek győzni kell, amint Krisztus győzött. S akkor, a győzelem által, amelyet Jézus mindenható nevében előjoga kivívni, Isten örököse, Jézus Krisztus örökostársa lehet. Ez nem lenne lehetséges, ha Krisztus nem vívta volna ki az összes győzelmet. Az embernek is meg kell tenni a maga részét; neki is azzal az erővel és kegyelemmel kell győzni, amelyet Krisztus ad neki. Az embernek Krisztus munkatársává kell válni a győzelem felé törekvésében, és akkor részesülhet Krisztus dicsőségében is. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 32. o.

Március 20., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek, 5. köt., „Felhívás” című fejezet.